

Ἐκ Κώδικος ἀποκειμένου ἐν τῇ Ἱερῇ
Μητροπόλει Θεσσαλονίκης καὶ φέροντος χρονολογίαν
1730

«1730 Ἀπριλίου πρώτη ἔλασε χιόνι ψυχρὸ καὶ φαρμακρὸ καὶ ἐγάλασε τὰ δένδρικὰ καὶ ἀμπέλια καὶ χωράφια καὶ δὲν ἐγένηκαν, ἐξεπίγιασαν. Σταφύλια δὲν ἐγένηκαν, οὔτε ἀπὸ ἑνα κλάδι καὶ ἔγενεν ἀκρίβεια πολλή. τὸ σιτάρι τὸ κοιλὸ 720 ἄσπρα καὶ τὸ ἀλεύρι 90 καὶ τὸ κεχρὶ 570 τὸ κοιλὸ καὶ τὸ κρασί ἢ ὀκτὼ ἄσπρα 10 καὶ ἦταν μεγάλη στενωχωρία εἰς τὸν κόσμον ὅπου δὲν εὐρίσκονταν κρασ. ἢ ὀκτὼ 24 καὶ τὸ κασιγίσιο 18, τὰ αὐτὰ 3 ἄσπρα τὸ ἕνα, ἢ ὄρνιθα 30 καὶ τὸ σαμόλαδο ἢ κάρτα (δράμια 139) 14 καὶ τὸ μπεζίρι (λινέλαιον) τὸ ὅμοιον, τὸ βούτυρον ἢ ὀκτὼ 60 καὶ τὸ τυρὶ ἢ ὀκτὼ 18.»

«1740 Ἀπριλίου 23, ἔγινε μεγάλη πείνα καὶ δὲν εὐρίσκομεν ψωμί. Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐφάγαμεν κεχριστὸ ψωμί δράμια 70 (ἔπεται λέξις ἐφθαομένη) καὶ τὸ κεχρὶ ἦταν ὀμιένο ἀπὸ τὸν Χρόνον καὶ σὰν τὸ ἔφαγεν ὁ κόσμος ἀρρώστησαν καὶ ἐσήκωσαν τὸ κεχρὶ καὶ ἦλθε καράβι μὲ σιτάρι καὶ ἐπωλήθηκε (ἔπεται λέξις δυναμένη νὰ ἐκληφθῆ καὶ ὡς 10 καὶ ὡς 90) τὸ κοιλὸ καὶ ἔτσι ἐπεράσαμεν ἕως τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον ὅπου βγήκε τὸ κριθάρι τὸ καινούργιο καὶ ἔφαγεν ὁ κόσμος κριθάρι πρὸς 13 ἄσπρα τὴν ὁμίαν.»

«1740 ἔγινε θανατικὸ πολὺ, ὅπου ἀπέθαναν Χριστιανοὶ 14 τὴν ἡμέραν καὶ Τοῦρκοι ἀπέθνησκον τὴν ἡμέραν ἕως 147 καὶ Ἑβραῖοι 31 τὴν ἡμέραν καὶ ἀπέθαναν Χριστιανοὶ ὅλοι 1337 ὅπου τοὺς εἶθαφεν ὁ παπᾶς, Τοῦρκοι 2239. Ἑβραῖοι 3935. Εἰς τοὺς 1740 τοῦ μεγάλου θανατικοῦ ἀπέθαναν Ἑβραῖοι 3935, Τοῦρκοι 2239 Χριστιανοὶ 1337 τὸ ὅλον 7611.»

Ε. ΛΑΜΠΡΙΑΔΟΥ (Γυμνασιάρχου)

ΤΙΝΑ ΤΑ ΑΠΑΡΤΙΖΟΝΤΑ
ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ

Αἰ περὶ τῆς παιδείας καθόλου ἀντιλήψεις καὶ γνώμαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων οὐ συνάδουσιν ἐν πᾶσι πρὸς ἄλληλας· αἴτιον τούτου τὸ μὲν ἢ καὶ ἐν τῷ ἄλλῳ δημοσίῳ τε καὶ ἰδιωτικῷ αὐτῶν βίῳ ἐκδηλουμένη φυλετικὴ διαφορά, τὸ δὲ ἢ ἀντίθεσις τῶν ἐκάστοτε ἀνακυπτουσῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἐκπορευομένων παντοίων πνευματικῶν κατευθύνσεων, αἵτινες παραλλήλως ἢ ἐπαλλήλως ἐπηρεάσαν τὸν πνευματικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Οἰκοθεν λοιπὸν δῆλη ἡ δυσσχέροια τοῦ διὰ βραχέων χαρακτηρισμοῦ τοῦ ποιοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας· ἄλλως ἀντελαμβάνετο ταύτης ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἄλλως ὁ Λακεδαιμόνιος· καὶ ὁ μὲν Ἀθηναῖος πολλὴν ἀπονέμων σημασίαν εἰς τὴν κτήσιν γνώσεων καὶ παντοίων δεξιότητων καὶ εἰς τὸ: καθ' ἕκαστον τὸν αὐτὸν ἄνδρα ἐπὶ πλεῖστα εἶδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστα ἂν εὐτραπέλωσ ἀταρκετὸς τὸ σῶμα παρέχεσθαι (Θουκ. Π 4,1,1) ἐσεμνύνετο καλῶν τὰς Ἀθήνας, αἵτινες ὄντως εἶχον ἀποβῆ, ἵνα κατὰ Φίλωνα (περὶ τοῦ πάντ. σπουδ. § 19) εἴπω, τοῦτο ἐν Ἑλλάδι ὅπερ ἐν ὀφθαλμῶν κόρῃ ἢ ἐν ψυχῇ λογισμὸς, παιδεύειν τῆς Ἑλλάδος, καὶ μετὰ τοῦ Ἰσοκράτους διακηρύττων, ὅτι τοσοῦτον ἢ ἡμετέρα πόλις ἀπολέλοιπε περὶ τὸ φρονεῖν καὶ λέγειν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὥστε οἱ ταύτης μαθηταὶ διδάσκαλοι τούτων γέγονασι καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεπιοίηκε μηκέτι τοῦ γένους ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μάλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας (Ἰσοκρ. πανηγ. 50) ὁ